

leverede til det ærede Medlem, der havde Ordet. Jeg maa bede Udvalgets øvrige Medlemmer, at udtale sig, om det er rigtigt eller ikke, hvad jeg her siger. Ministeren sagde mig samme Dag, at han havde forlangt Oplysninger om det Hovedpunkt, der er meget stærkt fremhævet af den ærede sidste Taler, nemlig Tilstanden af Havnen, og Ministeren lovede, at han strax skulde meddele Udvalget dem, saasnart han fik dem. De bleve leverede Udvalget meget betimelig og have været til det ærede Medlems Gjennemsyn, saa der er fra min Side som Formand i Udvalget intet forsømt, og jeg kan ikke modtage nogen som helst Vebreibelse i saa Henseende, da den er urigtig og ubegrundet. Med Hensyn til Opsfordringen fra den ærede Taler til at vise hen til andre Lande, hvor der vare Nødhavne, skal jeg bemærke, at hvorfor vi skulde holde dem alene, naar andre Lande, f. Ex. England og Frankrig, ingen have, ligger ganske simpelt deri, at de ikke behøves der. Vi ligge derimod ved Indgangen til Østersøen, og naar de østersøiske Havne ere tilfrosne, vover ingen Skipper sig ind i Østersøen, men bliver liggende her, indtil han faaer Underretning om, at Havnene der atter ere aabne. Vi finde, at det især er i Vintervre, at denne Havn har været brugt, og det er især med Hensyn til dem, at vi have anseet det nødvendigt at anlægge Nødhavne. Da de engelske og de franske Havne ikke fryse til, behøves der heller ikke Nødhavne i England og Frankrig. Hvad det ærede Medlem anførte som en colossal Urighed af mig, nemlig at der var en tractatmæssig Forpligtelse for os til at holde Havnene vedlige, dertil skal jeg bemærke, at jeg sjelden pønser at bortforflare, hvad jeg har sagt. Jeg har sagt, at der var en tractatmæssig Forpligtelse for os, ikke til at vedligeholde Frederikshavns Havn, men til at betrygge Skibsfarten i Sundet, og, forsaavidt denne Havn tjente dertil, meente jeg, at den kom ind under den tractatmæssige Forpligtelse. Med Hensyn til, at der albrig, saalænge Sundtolden bestod, skal have været nogen saadan Forpligtelse for os, maa jeg vise hen til, at vi have betalt for at holde en Deel af de svenske Fyr i Sundet vedlige, hvilket forekommer mig at vise, at vi have anseet det for vor Forpligtelse at betrygge

Skibsfarten i Sundet, da vi ellers ikke vilde have betalt til et andet Lands Fyr. Jeg troer altsaa ikke, at der er paaviist nogen som helst Urighed i, hvad jeg sagde i saa Henseende. Naar det ærede Medlem siger, at det ikke er en moralsk Forpligtelse, maa jeg fastholde, at det er en moralsk Forpligtelse for ethvert Land at betrygge Skibsfarten, og det erkjende vi ogsaa. Vi have jo 3 Fyrskibe, et ved Anholt og to ved Ræsø. Vi have Fyr ved alle Ryster. Gaae vi til England og Frankrig, da see vi, at de ikke blot have Fyr ved Fyr langs Rysterne, men ogsaa paa Klipper og Skjær ude i Havet, f. Ex. de bekjendte Fyr paa Eddystone og Bell-rock, af hvilke det første to til tre Gange er styrket sammen, men atter opført. At betrygge Skibsfarten er en af de første og vigtigste Forbringer, som Civilisationen stiller til en Nation; det er en moralsk Forpligtelse og vedbliver at være det trods enhver Indsigelse, der maatte komme derimod. Et andet Spørgsmaal er det, om vi ved at uddybe Frederikshavns Havn og indrette den til Nødhavn betrygge Skibsfarten, og dertil skal jeg senere komme tilbage. Den tredje Paastand af den ærede Taler var, at intet Skib var blevet afviist fra Frederikshavn. Med Hensyn dertil maa jeg bemærke, at det var et af det ærede Medlems Spørgsmaal, som vi ikke fandt os foranledigede til at stille, og hvorpaa det ærede Medlem har erholdt gjennem Udvalget det Svar, som han har anført, at der ingen var afviist. Det var Udvalget klart, at Svaret ikke kunde blive anderledes. Thi fra et Skib, der anløber Frederikshavns Havn for at søge Ly, gaaer Capitainen ikke i Land og forlanger Plads anvist for sit Skib af Toldvæsenet; for ham er det af Vigtighed saasnart som muligt at faae at vide, om han kan faae Plads, og da intet Skib i Reglen anløber Frederikshavns Havn uden Lods, faaer han, saasnart Lods'en kommer ud til ham, at vide, om der er Plads for ham i Havnen eller ikke, og er der ingen Plads, seiler han Nord eller Sønder paa for at søge anden Havn; men han melder sig ikke hos vedkommende Toldembedsmand, for at denne kunde protokolllere, at han var afviist. Men der er i sidste Vinter mange, — jeg maa være accurat, da mine Ord blive veiede paa en